

stand og Tjeneste, han i saadan Egenskab yder". Altsaa, ingen Sagfører maa kræve højere Vederlag, end der skønnes billigt. Det vil altsaa sige, naar han forlanger noget, der skønnes ubilligt, skal han ikke have Pengene. Det synes mig, at enhver ordentlig Mand, hvad enten han er Sagfører eller ej, maa indrømme, at det er en nødvendig Indskrænkning i Kontraktfriheden. Men jeg vil ikke have den Sætning, der gaar forud i § 109: „Hvad enten Overenskomst om Vederlag er sluttet i Forvejen eller ikke“. Nej, den skal væk. Vi have ikke Lov til at kræve mere end billigt, men der skal ikke siges til enhver Mand, der læser Loven: Hvad enten du indgaar en Overenskomst eller ej, saa er der ikke noget, som du skal overholde, naar din Medkontrahent er Sagfører. Det er umoralsk. Dette Stykke er en sort Kokarde paa denne Medkontrahent. Ærede Medlemmer maa have forstaaet, at jeg hævder ikke Kontraktfrihed for Sagførerne. Naar vi vedtage Ændringsforslaget Nr. 43, vil Loven jo komme til at lyde, at ingen Sagfører maa fordre mere, end hvad der skønnes billigt. Det er Ret, men det er ikke rigtigt at sige til enhver Styrper, der kommer for at slutte Kontrakt med en Sagfører, at han er ikke pligtig til at holde Kontrakten over for Sagføreren.

Ordføreren (Høgsbro): Angaaende dette sidste Spørgsmaal skal jeg til min ærede Sidemand kun sige, at naar han begrunder sin Modstand mod vort Forslag med, at Sagførerne have en ganske ejendommelig Stilling, idet de have en vis Eneret, forekommer det mig, at det samme maatte gælde over for Lægerne, der ogsaa have en betydelig Eneret til at kurere Folk. Enhver, der giver sig af med det uden at være Læge, bliver straffet som Kvaksalver, og desuagtet er der intet i vor Lovgivning om, at man ikke skal holde sit Ord over for Læger med Hensyn til, hvad man skal betale dem for deres Virksomhed.

Med Hensyn til Edsspørgsmaalet skal jeg tillade mig en Bemærkning over for den højtærede Justitsminister. Om Brud paa Løfteed skal kaldes falsk Ed eller ikke, er en Strid om Ord, som jeg ikke skal fortsætte. Jeg mener at have Ret i, at man ikke kan kalde det en falsk Ed. Den højtærede Minister mener det modsatte. Vel, det ser jeg ikke har nogen stor Betydning for Sagen. Hvad Sagen selv angaar, fastholder jeg fuldtud Rigtigheden af, hvad jeg sagde før om, hvorledes det gaar til ved Vidneafhøringer. Jeg siger

ingenlunde, at det altid gaar saaledes til, men jeg siger, at det desværre alt for ofte gaar saaledes til. Naar den højtærede Minister siger, at dette er pinende galt, siger jeg, om end med Beklagelse: Nej, det er pinefuldt rigtigt. Hvis den højtærede Minister f. Eks. havde siddet i mit Sted, hvor jeg sad for 11 Dage siden, i Hof- og Stadsrettens Vidnekammer, vilde han ganske sikkert give mig Ret i den Fremstilling, jeg gav af, hvorledes et Vidne kan blive behandlet, hvorledes det kan blive fastholdt af Modparten ved hvert Ord, og naar det ønsker at rette noget, blive foreholdt det, at det har forklaret falsk, hvilket vil blive meget værre, naar den af Ministeren foreslaede Ordning indføres, idet det da vil blive hævdet hver Gang, Vidnet retter sin Forklaring, at det har gjort sig skyldig til Menedsstraf. Vi vide da ikke, om den paagældende bliver stoppet midt i sin Forklaring med en Arrestordre fra den paagældende Dommer eller fra anden Side og ført ud med det samme.

Til det ærede Medlem for Vestervig, der for saa vidt støttede den højtærede Minister — den eneste Støtte, den højtærede Minister overhovedet har faaet —, skal jeg kun sige, at det forekommer mig højst mærkeligt, at man paa samme Tid kan have den Opfattelse, som det ærede Medlem — saa vidt jeg hørte — havde, nemlig at komme bort fra de mange Edsaflæggelser og saa ønske, at ethvert Vidne, der kommer for Retten, skal begynde med at aflægge Ed, hvilket alle ere enige om vil mangfoldiggøre Edsaflæggelserne med mange 100 pCt. — Til det ærede Medlem for Grenaa (N. Pedersen), der spurgte mig om min Forstaaelse af § 279, skal jeg kun sige, at jeg i saa Henseende fastholder, hvad jeg sagde før. Min Opfattelse er altsaa den samme som det ærede Medlems. Jeg kan ikke læse den paagældende Del af Paragraffen anderledes; jeg synes, den da maatte blive overflødig.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Forinden vi gaa til Afstemning, skal jeg meddele, at Ændringsforslagene Nr. 37, 47, 50, 56, 57, 89, 91, 94 og 95 ere tagne tilbage. Ønsker nogen at optage noget af dem? Hvis det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne. (Ophold). De ere altsaa bortfaldne.

Man gik derpaa til Afstemning.